

»Det tror jeg sikkert. Er det ham, De skal tale med?»

De to unge kiggede paa hinanden, som om de undsaae sig ved at svare.

»Ja. Vi er i Familje med ham.«

Skønt Mandens dannede Sprog og den unge Kvindes Blik igen havde givet Torben andre Tanker om dem, satte den sidste Oplysning ham alligevel i Forbavselse. For ikke at komme til at røbe sig spurgte han dog ikke om mere. Og de gik saa videre.

Han selv blev siddende, og lod paany sin Stok beskrive lange Buer i Græsset foran ham. Men endnu længe saae han hendes store, blaagraa Øjne for sig. Og mod sin Vilje sank han hen i sine mørke Minder. —

Den næste Dag, da Povl Gaardbo kom op i Skovhuset, fortalte han om Besøget og om den ærgerlige Forlegenhed, det havde sat ham i.

»Jeg har aldrig før set den Lømmel . . . endmindre hans Kæreste. Jeg veed ikke, hvad jeg skal gøre med dem. Saa vidt jeg kan faa ud af dem, er den unge Pige løbet bort fra sit Hjem, og jeg har dem stærkt mistænkt for at have flakket om sammen det meste af Sommeren. Det var nok først deres Mening at rende af til Sydafrika og leve i Urskoven. De manglede bare Pengene. Saa læste de i et Blad noget om Favsingholm, og nu kommer han og ber